

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Salt Lake Templet i Winterdragt

15. JANUAR 1939
88. AARGANG

NUMMER 2
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE
GRUNDLAGT 1851.

Nr. 2.

15. Januar 1939

88 Aarg.

INDHOLD:

SIDE

Om at tage Standpunkt af Orson B. West	19
Vi bør opmuntre hinanden af Juliane M. Bergraff	21
En Hyldest til Profeten Joseph Smith af J. Reuben Clark jun.	22
Tab ikke Troen paa Livet af A. V. Haun	24
Fra Dansk Missionærforening	27
Ved Nytaarstid af Jens Carlsen	28
Overvindelse af Lynn Farr	29
Den danske Missions Historie	30
Fra Missionsmarken	32

KOMMENDE RTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mormonerne er bedre end deres Rygte.

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:

Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Om at tage Standpunkt

af Ældste Orson B. West.

Adskillige Gange i Løbet af Livet maa Mennesket tage Standpunkt til Forhold, som vil blive af afgørende Betydning for dets Fremtid. Forældre maa f. Eks. tage Standpunkt til Børnenes Fremtidsmuligheder ved at underkaste disse en gennemgribende Undersøgelse, Mennesket maa tage Standpunkt til Politik og Religion, og saadan kunde vi blive ved med at opregne Forhold, som man maa tage Stilling til.

Hvis man studerer Historien, vil man hurtigt finde ud af, at de store Begivenheder, som

har omskabt Verden, fremkom som Resultater af Polikeres, Videnskabsmænds og Kunstneres Virksomhed og Indsats. De har ofte været udsat for Latterliggørelse, Haan, Forfølgelse og gennemført Brutalitet, fordi de har taget Stilling til Spørgsmaal, som var af vital Betydning for dem og senere viste sig at blive til Menneskehedens Velsignelse. Disse Mennesker har udført Pionerens trælsomme og opslidende Arbejde, de har vovet at tage Standpunkt, selv om det har medført alvorlige Konsekvenser for dem.

Ved forskellige Lejligheder maa Mennesket tage Standpunkt til Forhold, som berører dets eget og andres Liv. Det er ofte forbundet med store Vanskeligheder at træffe det rette Valg fordi man maa tage Hensyn til flere Sider. Nogle har feigt kastet dette Ansvar med at vælge til Side.

Denne Artikel søger at kaste Lys over dette interessante Problem, som er af vital Betydning for Mennesket og en Betingelse for en Sidste Dages Helligs Frelse og Ophøjelse.

Modsat disse Mennesker med Aandens Adelsmærke vil man ogsaa i Livet træffe paa Individder, som sløvt og apatisk ser til, som af Feighed ikke vover at tage et Standpunkt, der muligvis ikke er velset af Samfundet eller af Magthaverne. De er besjælet af Slaveaanden og underkaster sig blindt de Teorier og Meninger, som anses for de rette »paa Bjerget«. Disse Mennesker er ikke af nogen synderlig Værdi for Samfundets Udvikling og Menneskehedens Befrielse.

Vi vil fremdrage enkelte Navne fra Historien, som har vovet at tage Standpunkt. Først af dem alle og med Gloriekransen — om Panden staar Verdens Frelser og Forløser, Jesus Kristus. Han blev ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen. »Og da han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider hungrig, og Fristeren gik til ham«. (Math. 4: 2-3). Djævelen benyttede sig i dette specielle Tilfælde — som forøvrigt i alle Tilfælde — af en Snuhed og listig Fremgangsmaade for at overvinde sit Offer. Tænk blot paa fyrretyve Dage uden Mad, og læg saa Mærke til disse Ord, som i Sandhed var djævelske i den givne Situation. »Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene skulle blive Brød«. Djævelen trænger mere og mere ind paa Jesus og lover ham til sidst alle Verdens Riger og Herlighed, hvis han blot vil falde ned og tilbede Jordens Fyrste. Men Jesus havde taget sit Standpunkt og svarer Djævelen med de klangfulde Ord: »Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene«. (Math. 4: 10). Jesus faste Karakter og mandige Personlighed havde sejret, fordi han ikke var bange for at tage et Standpunkt.

Et andet Navn, der for Sidste Dages Hellige omfattes med Kærlighed og Æmhed er: Joseph Smith. Ogsaa han var et straalende Eksempel paa Viljen og Evnen til at tage Standpunkt. Ogsaa han blev mange Gange fristet til at svinge den Opgave, som var blevet paalagt ham. Men han havde taget sit Standpunkt og udførte den ham overdragne Mission til Herrens Ære. Vi kunde fremdrage mange andre Navne, der med Viljestyrke og Hæder har udført de Opgaver, som de efter moden Overvejelse har taget Stilling til.

Tusinder af oprigtige Mænd og Kvinder har vovet at tage positivt Standpunkt til Mormonismen, den forkætrede og omstridte Religion. De har vovet det paa Trods af Forfølgelse, Haan og Spot — og har vundet derved. Sandheden har gjort dem til frie Mænd og Kvinder, som gaar gennem Livet med oprejst Pande og frejdt Mod.

Som Medlemmer af Guds sande Kirke kan vi aldrig være passive overfor Krænkelser af Menneskets Rettigheder eller ligegyldige se til Forhaanelser af evige Sandheder. Vi maa

tage Standpunkt. Vi maa aldrig sløvt se til, at de svage undertrykkes, men med Kraft reagere imod den Slags Forfølgelser. Selv indenfor Kirken er der meget at tage Standpunkt til. Har du, min kære Læser, taget dit Standpunkt med Hensyn til Visdomsordet, Tiendeloven, Sabbaten, Enkerne og de faderløse, ja, har du gennemtænkt alle Forhold, der vedrører Kirken og dens Tarv? Det er undertiden godt at undersøge sig selv kritisk; for der er sikkert mangt og meget, der kunde rettes — til Gavn for os selv og den Kirke, vi tilhører og som vi skylder saa uendelig meget.

Sidste Dages Hellige skulde aldrig være bange for at tage Standpunkt mod Uretfærdighed og Gudsbespottelse. Vi vinder i aandelig Styrke og Karakterfasthed, naar vi kæmper for Retfærdighed. Vort Maal er at opnaa en Frelse og Ophøjelse i Guds celestiale Rige, og en saadan Frelse kan ikke blive vor, hvis vor Karakter plettes ved Løgn og Svig, hvis vor hele Personlighed ikke alvorligt og oprigtigt har taget Standpunkt til Sandhed og Løgne, Krig og Fred, Uselviskhed og Egoisme. Men hvis vi klart tager den rette Stilling til alle Livets Problemer, da vi er sikre paa en herlig Opstandelse og evig Ophøjelse, som vi stræber saa alvorligt efter. Vi maa altid lade Evangeliets Aand flamme symbolsk i vort Hjerter og i vore Gerninger. Vi maa altid kunne tage Standpunkt.

Vi bør opmuntre hinanden.

Hvis du siger et godt Ord til den, som er omkring og den Person, du har paalagt et Arbejde, saa vil du erfare, at Arbejdet bliver bedre og lettere udført. Et venligt Ord er som en Lysstraale, der oplyser den Vej, som Menneskene vandrer, og ingen af os kan undvære at høre et godt Ord engang imellem. Lad ikke Ukvemsord, som tager Modet og Arbejdslysten fra Menneskene blive sagte, du selv bryder dig ikke om at høre dem, saa forvent ikke, at andre vil være saa meget anderledes end du selv. Et opmuntrende Ord giver Kraft der, hvor Trætheden synes at tage Overhaand.

Juliane M. Berggraff.

En Hyldest til Profeten Joseph Smith

af Præsident J. Reuben Clark jun.

»Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham.« (Jakobs Brev 1: 5). Saaledes talte den fordums Apostel Jakob, »Herrens Broder«, (Gal. 13: 55; Markus 6: 3, i et af de største, om ikke det største,

af alle Tidens Skriftsteder, for det indvarslede og er Nøglen til den sidste Husholdning. Det erklærede ikke blot, at Himlen ikke var lukket for Guds Børn, men at Gud gerne vilde give enhver Visdom, som bad derom.

Joseph, en Dreng paa fjorten Aar, der var i en andelig Krise, læste dette Skriftsted og troede derpaa; han bad med Tro og Tillid og fik sin Bøn besvaret i Form af et Syn, som ikke har noget Sidestykke i helø Historien, for Gud Faderen og Sønnen, to opstandne, herliggjorte Væsener, kom til ham, og Gud

Joseph Smith

sagde selv til denne ydmyge, ulærde Dreng: »Denne er min Søn, den elskede. Hør ham!« Og Sønnen forklarede Dren- gen hans Mission.

Bibelen fortæller os, at Gud to Gange forkyndte Jesu Messiasværdighed, da Jesus vandrede her paa Jorden. Engang, da han talte fra Himlen som Vidne til Jesu Daab ved Johannes, sigende: »Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag«, og atter med de samme Ord som ved Josephs Syn, da han talte til Peter, Jakob og Johannes, da Jesus »blev forvandlet for deres Øjne«. (Markus 9: 2—13).

Efter Opstandelsen tilkendegav Faderen sin Søn for Folket paa det amerikanske Fastland, sigende: »Se min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit Navn — hør ham!« (3. Nephi 11: 7).

Josephs Syn var lige saa betydningsfuld en Kendsgerning som det mægtige Syn paa Sinai, da Moses saa Herren »Ansigt til Ansigt.«

Denne Dreng saa den samme Kristus der, paa Vejen til Damaskus, kom til Paulus, da denne var paa Rejse for at forfølge de Hellige og pludselig var badet i et skinnende

Lys, klarere og mere straalende end Solen, og han og de, der var med ham, faldt til Jorden.

Drengen hørte den samme Røst, som sagde til Paulus: »Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig? Det bliver dig haardt at stampe mod Brodden.« (Ap. Gern. 26: 14) og som forkyndte Paulus: »Jeg er Jesus af Nazareth, som du forfølger.« (Ap. Gern. 22: 8).

Paa denne herlige Maade blev den sidste Husholdning aabnet — Tidernes Fyldes Husholdning.

Fra denne Stund steg Drengen Joseph — som fordem Samuel — i Herrens Yndest, hans Visdom blev mangedoblet, hans Magt og Kraft blev større.

Akkurat som Herren talte og gav Befaling til Noa, til Abraham, »Guds Ven« og til Moses, til hvem Gud talte, »ligesom en Mand taler med sin Næste«, saaledes talte Herren til Joseph og gav ham Befalinger Tid efter anden, idet han kundgjorde Drengen sin Vilje, efterhaanden som Forholdene krævede det. Herren sendte hellige Engle til Joseph, som de betjente. Ved Joseph aabenbarede Herren — gennem Oversættelsen af Mormons Bog og ved direkte Aabenbaring — Evangeliet i dets Fylde. Til Joseph og Oliver sendte Herren Johannes den Døber, som atter bragte det aronske Præstedømme til Jorden. Gennem Joseph og Oliver gengav Herren under Peter, Jakob og Johannes' Hænder og Myndighed Præstedømmet »efter Melkisedeks Orden,« det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden (Pagtens Bog 107: 3.).

Saaledes kom Præstedømmet atter Jorden gennem en klar og ubrudt Linie.

Herren dannede og formede den unge Drengs Sind og Karakter saa meget, indgød ham saa meget Mod, gav ham saa megen Visdom, berigede ham med saa megen Tro, at han i femogtyve Aarsalderen var Jehovas udvalgte Redskab til at opbygge Kristi Kirke i de sidste Dage, hvilken Kirke aldrig mere vil blive forkastet eller givet til noget andet Folk.

Joseph førte sit Folk fra New York til Ohio, derfra til Missouri og tilbage til Illinois.

Savn og Lidelser var deres konstante Følgesvend, som troede og antog hans Budskab.

Forfølgelse fulgte dem altid; den truede med at udlette dem fra Jordens Overflade. Bagvaskelse, nedsættende Omtale, falske Vidnesbyrd, Pøbeloverfald og Mord fulgte dem Skridt for Skridt.

Men Sagen gik fremad.

Medens Døden strammede sit Net om ham, begyndte Joseph Rejsen vestpaa, idet det var Meningen, at hans Folk

skulde følge efter. Beskyldt for fejgt at ville lade dem i Stikken vendte han tilbage til de Hellige og sagde, at hvis hans Liv ikke var noget værd for dem, var det heller ikke noget værd for ham. Da han drog bort for at overgive sig til opdigtede Beskyldninger, sagde han: »Jeg gaar som et Lam til Slagtebænken.«

Saa kom Enden. Snigmordere dræbte ham. Sagen blev vandet af Martyrernes Blod. Joseph og Hyrum, Brødre i Liv og Død, beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod.

Dette var det fulde Svar paa hver Bagvaskelse, som en ond og ugudelig Verden havde samlet imod ham.

Gud tog dem, da deres Arbejde var gjort.

Men Værket gik videre. Guds Planer vil ikke fejle; hans Vilje vil ikke blive bøjet eller tilsidesat; hans Hensigter vil ikke smuldre hen. Som Joseph sagde, hans Navn er kendt for godt og ondt over hele Verden. Kirken ruller videre for at opfylde hele Jorden.

Gud give, at vi ogsaa — ligesom Joseph og Hyrum — maa bevare Troen, selv til Døden, hvis det er Guds Vilje.

Tab ikke Troen paa Livet

af A. V. Haun.

Hvad Solskin er for det sorte Muld,
er sand Oplysning for Muldets Frænde,
langt mere værd end det røde Guld,
det er sin Gud og sig selv at kende.

(Grundtvig.)

Livet er Guds største Gave til Mennesket.

Ved Fødslen sættes vi ind i et Eventyr af Oplevelser og Muligheder, og med Barnets store, forundrende Øjne betragter vi alt, hvad vi møder, som noget ganske enestaaende. — Hver lille Ubetydelighed vokser op til store Opgaver, der skal overvindes. Barnet bliver aldrig træt af at lære. Hvor mange Forældre har ikke været Fortvivlelse nær af at skulle svare paa deres videbegærlige Børns ofte vanskelige Spørgsmaal.

Denne oprindelige Trang til at udforske Livets Hemmeligheder ligger i os fra Fødslen. Vi ønsker Oplysning om, hvad det er, vi er født ind til. Det ligger i os, at skal vi kunne klare os her i Livet, saa maa vi have Kendskab til Tingenes Ordning. Under Opvæksten suger vi Kundskaber til os om alt, hvad der angaar vor Tilværelse, og det er grænseløst, hvilke Maal og Opgaver, vi sætter os. Ved

Barndommens Overgang til Ungdomstiden staar vi med en vældig Appetit paa Livet og er rede til at løse de Opgaver, vi i vor Barndom satte os. Men nu begynder Forhindringerne at melde sig, nu gaar det pludselig op for os, at ikke alt, hvad vi havde tænkt os opfyldt, saa let lader sig opfylde.

Menneskene har gjort sig afhængige af hinanden i en saadan Grad, at Eneren har vanskeligt ved at bryde ud og leve sit Liv, som det kunde ønske sig. Vi er fra Fødslen blevet presset ind i et snævert Hylster af Love og Forordninger, Leveregler og Pligter mod Næsten, som gør et individuelt Liv umuligt. Naar Alderen naaes, hvor Pligten til selv at klare sin Tilværelse melder sig, gaar det op for det unge Menneske, at der findes Problemer i Livet, der ikke saa let lader sig løse, og at det nok bliver nødvendigt at renoncere lidt paa Barndommens og Ungdommens Storhedsdrømme.

Naar Vanskelighederne med at faa det økonomiske til at løbe rigtig rundt, staar for os, saa forsvinder ligesom den sidste Glæde ved Livet, og det gaar pludseligt op for os, at Livet er grimt og haardt, og at Menneskene er hinandens værste Fjende. Da er det ligesom alt det skønne og eventyrlige gaar af Tilværelsen, som i Stedet for bliver graa og trist.

I en saadan Situation er det, at mangen Sjæl lider sit Skibbrud. Imod de stolte Drømme staar nu at skulle hense sit Liv i en kummerfuld Tilværelse, blottet for Illusioner. Man synes ikke mere, der er nogen Udvej, men har tabt Troen paa sig selv, man har tabt Troen paa Livet.

Livet er Guds største Gave til Mennesket.

Livet er Forberedelse til det evige Liv, — den Skole, hvor vi skal erhverve os de Kundskaber, vi skal leve videre paa i det evige Liv.

Enhver kan da forstaa, hvordan det gaar, naar vi taber Troen paa Livet og paa os selv. Vi faar da slet ikke det udført, som vi skal leve videre paa i den næste Tilværelse. Hvordan vilde det gaa et Barn, som undlod at lære, medens det gik i Skole? Det vilde pludselig staa som voksen uendelig langt tilbage for sine jævnaldrende, — skulde først til at begynde at lære, naar de andre skulde til at praktisere, hvad de havde lært.

Det er vor Pligt at tage Modgangen, som den kommer, og finde Veje til at overvinde den uden at tabe Troen paa Livet af den Grund. Vi maa huske, at havde Gud glattet Vejen for os, tilkom der os ikke nogen Løn for veludført Arbejde. Et Liv i Velstand og Lediggang er indholdsløst.

Mennesket er til for at nyde Glæde.

Ja, det er rigtigt, men sandelig ikke den Glæde, der kan købes for Penge.

Men naar man har naaet et Maal, man har sat sig, — naar man har overvundet en Ufuldkommenhed, — naar man har gjort sin Pligt overfor Gud, Menneskene og sig selv, — naar man er kommen til Kundskabs Erkendelse om Ting, man før var uvidende om, saa nyder man Glæden over de Fremskridt, man har gjort, — og det er Meningen med Profetens Ord.

— — —

Vi skulde aldrig tabe Troen paa Livet, om end det aldrig viser sig saa haardt. Med Troen paa Evangeliet følger Forstaaelsen af Meningen med Tilværelsen og de Opgaver, som vi møder, og mange gamle Mennesker har vi set, som har siddet i den yderste Fattigdom og været lykkelige ved Livet i Troen paa deres Gud, thi de har lært, at et Menneskes Værdi for Gud ikke udmaales efter, hvor rig eller hvor højtstaaende vedkommende har været, men efter hvorledes det har forstaaet Livets Hensigter. En eventyrlig rig Mand døde fornylig, men før sin Død indrømmede han, at hans Penge aldrig havde bragt ham Lykke. Han havde aldrig følt Glæde ved en Gave, thi han kunde købe hele Varehuset, hvor Gaven var købt. Hvor maa det være forfærdeligt at skulle dø med den Overbevisning, at man har spildt sine Evner paa Opgaver, der ikke rækker ud over Graven, samt at det nu er for sent at ændre det skete. Det er nemlig indlysende, at et evnerigt Menneske før eller senere faar Øjnene op for, at der er en dybere Betydning med Tilværelsen.

Tab derfor aldrig Troen paa Livet, fordi du synes, at du ikke har naaet det, dine Ungdomsdrømme bød dig at naa, men lær dig selv at kende, sæt dig for at faa saa megen Livskundskab, som du kan erhverve dig, og du vil nyde Glæde over hvert Fremskridt, du gør.

Glæd dig ogsaa over hver Prøve, Gud sender dig, thi igennem Prøver lutres vi, og ved at sende os Prøverne, viser Gud, at vi er værdifulde for ham, derfor udvikler han os igennem Prøver, og saa maa vi huske, at Gud prøver os aldrig over Evne.

Ser det sort ud for dig, da skal du finde det lyse ved Livet. Gaa ud en Sommerdag og betragt Naturen, og du vil blive betaget af, hvor dejligt Gud har gjort det for os, og hvor dejligt Livet kan være, naar vi skubber alt det betydningssløse bort fra os.

Lær din Gud at kende og bring dig selv paa Talefod med ham igennem Bønnen, saa vil Livet straks faa sin store

Værdi for dig igen, thi han vil give dig Forstaaelsen af din Livsopgave.

Sidste Dages Hellige burde forstaa Livets Hensigter, burde ogsaa være Budbringere til alle disse, der lever en inletsigende Tilværelse paa Jagt efter Ære, Magt og Berømmelse, ved at gøre dem opmærksomme paa Digterens Ord:

*Livet er værd at leve, min Ven,
om vi kun Livet forstaa.*

Fra Dansk Missionærforening.

Til vore trofaste Venner, Bidragyderne til Missionærfondet, bringer vi vor bedste Tak for Aaret 1938. Ja, vi bringer vor Tak til alle Kirkens Medlemmer og Venner, som fra Tid til anden har hjulpet os i vort Arbejde med at holde danske Brødre i Missionsmarken.

Det har ofte rørt os at se den Offervillie, der har været lagt for Dagen af dem, som ellers mangler til de daglige Fornødenheder, men paa samme Tid ved vi — ligesaa sikkert som Giveren — at det Offer, der er bragt for denne Sag, vil bringe større Glæde og Tilfredshed, end fysisk Tilfredsstillelse kan bringe.

Aaret, der er gaaet, har for mange været et vanskeligt Aar. Vi ønsker for enhver, at Aaret, der kommer, maa bringe Glæde og Velsignelse, og vi sætter vor Lid til, at vi heller ikke i 1939 skal mangle Deres Støtte. Der er mange Maader, vort Arbejde kan støttes paa, og enhver kender bedst, hvorledes han (eller hun) bedst kan yde denne Støtte. Det overlades derfor til *Dem* nu at henvende Dem til vor Repræsentant i den Gren, hvor De hører hjemme, og for hvert økonomisk Bidrag, De yder, at faa Kvittering for samme, ligesom vi altid vil være taknemlig, om De fortsat vil vise vor lokale Missionær Deres Gæstfrihed og Venlighed, som han har været saa taknemlig for at nyde. Endnu en Gang: GLÆDELIGT NYTÅR.

For Dansk Missionærforening:
William Ørum Pedersen (Præsident).
Carlos Andersen (Sekretær og Kasserer).

Ved Nytaarstid.

Mens Solen synker bag Sydens Rand
og Kulden kommer fra Norden,
vi hilser Farvel til Aaret som randt,
med Haab til et nyt i sin Vorden.

Vi tog med Tak, hvad det gamle os gav —
vemodigt vi slap, hvad det tog,
mens saa det drog over Jorden lav
og stunded dets Maal imod.

Mod Nytaaret — bag Taage og Mulmet skjult —
saa mangt et Ønske og Øje rettes:
Hvad bringer du »Nybaaren« — af Muligheder fuld;
maa i din Tid saa meget ondt udslettes.

Imens vil vi prøve, af karsken Magt,
vor egen, den trængtes Lykke at fremme;
og prøve at føje til Aarsplanen lagt,
hver Dag en Perle af Daad eller Næmme.

Om Snoren, naar Aaret runder sin sidste Dag,
maa vise den lødigste Perlerække;
da, o, Lykkelige, hvilken Sum af Velbehag . . .
mer end Blomsterflor ved Vaarens klare Bække.

Thi hvad vi ejer i al Evighed
er Kundskabsfylden og Gerningen god;
sligt vorde os vil en Umistelighed . . .
ej Tant og selvisk Nytte fandt Evigheds-Rod.

Jens Carlsen.

Overvindelse

af Ældste Lynn Farr.

»Overvindelse« er den bedst kendte Medicin for Mennesket. Den er undertiden haard at tage, fordi den kan være meget bitter; men den giver herlige Resultater. Vi læser i II. Nephis Bog 2: 11: »Thi det er nødvendigt, at der skal være en Modsætning i alle Ting. Ellers, min Førstefødte i Ørken, kunde Retfærdighed ikke finde Sted, ej heller Uguddelighed, hverken Hellighed eller Elendighed, hverken godt eller ondt. Og alle Ting maatte følgelig være en Sammenblanding i et; om der derfor skulde være eet Legeme, maatte det nødvendigvis forblive som dødt, og vilde hverken have, Liv, Død eller Forkrænkelighed, ej heller Uforkrænkelighed, hverken Lyksalighed eller Elendighed, hverken Følelse eller Følelseløshed.«

Det er nemt for os at gaa ned ad en Bakke, men det er ofte forbundet med store Vanskeligheder at komme opad. De svage vælger altid den Vej, der gaar nedad, medens de stærke overvinder alle Forhindringer og vælger den Vej, der fører opad og fremad.

Nogle af vore berømteste Opfindere har ofte arbejdet under de vanskeligste Forhold for at faa deres Opfindelser ud til os, saa at vort Liv kunde blive lettere og behageligere. De har endog manglet det allernødvendigste og sommetider været plaget af Sygdomme, men dog har de holdt ud ved Arbejdet.

Den engelske Digter Milton led af daarlige Øjne og mistede til sidst Synet paa begge Øjne; men trods det skænkede han Verden store aandelige Værdier gennem sine Værker, fordi han havde den Egenskab: *at kunne overvinde*. Vi kunde nævne mange andre straalende Eksempler.

Vi søger tit de lettere Veje, fordi vi ikke ved, at Udholdenhed kommer ved at overvinde Hindringer. Alt for ofte hindres vi i vor Fremgang ved de unyttige Ting, vi bærer paa. Haarde Prøvelser staar altid i Vejen for den, der vil fremad. Trods Ømfodethed, Træthed og Tørst higer den uforfærdede Sjæl dog altid fremad mod Maalet. Naar Toppen er naaet, møder vi der de bedste Mennesker, der findes, og vi vil da nyde Livet fuldtud og glæde os over de Vanskeligheder, som vi har overvundet.

Den danske Missions Historie

(Fortsat)

De Hellige, der boede i Sydjylland og paa Fyn, blev organiseret til en Konference ved Navn Fredericia Konference (Distrikt) med Ældste Christian J. Larsen som Præsident. Præst Peter Beckström rapporterede om sin Mission i Sverige og blev beskikket til at arbejde i Københavns Omegn. Konferencen blev fortsat den følgende Dag (16. Nov.), da Kirkens Generalautoriteter blev foreslaaet til Opholdelse i Søskenes Tro og Bønner, og Erastus Snow blev opholdt som Præsident for Kirken i Danmark med Ældsterne John E. Forsgren og Peter O. Hansen som hans Medhjælpere.

Søskende, der boede i Nordjylland, blev organiseret i en Konference, Aalborg Konference, med Ældste Christian Christiansen som Præsident. Medlemmerne af Kirken paa Øerne, Sjælland, Falster og Bornholm organiseredes til en Konference, Københavns Konference. En Del lokale Brødre blev ordineret til Præstedømmet, og flere af dem blev kaldet til at udføre specielle Missioner til forskellige Dele af Landet. Paa dette Tidspunkt var der tolv organiserede Grene af Kirken i Danmark, nemlig:

København, organiseret	15. September 1850.
Aalborg, organiseret	27. November 1850.
Hørsholm, organiseret	10. Marts 1851.
Christianshavn, organiseret	18. August 1851.
Bornholm, organiseret	18. August 1851.
Hals, organiseret	31. August 1851.
Kjeldgaard (Jylland), organiseret	31. August 1851.
Sønder Oredrev (Sjælland) organiseret	14. September 1851.
Frankerup (Sjælland), organiseret	14. September 1851.
Grejs (Jylland), organiseret	5. Oktober 1851.
Fredericia, organiseret	9. November 1851.
Nørre Sundby, midlertidig.	

Siden Missionen var blevet aabnet, var 532 blevet døbt, men af disse var 60 blevet udelukket. Denne interessante Konference blev holdt i Salen paa Christianshavn, fordi Herr Nehm ikke vilde forny Lejemaalet for Salen i Lille Kongensgade. Derfor maatte Søskende fra begge Grene (København og Christianshavn) holde deres Møder i Fællesskab i Salen paa Christianshavn.

Efter November-Konferencen vendte Brødre Johan F. F. Dorius og Knud H. Bruun tilbage til Falster, og ankom dertil den 2. November 1851. Mange troede deres Vidnesbyrd, og den 3. December 1851 døbte Broder Dorius Hans

Tønnesen, den første der — saa yidt vides — blev døbt paa Falster. Ældste John E. Forsgren og Johan Swenson (svensk af Fødsel) sluttede sig til Brødrene Dorius og Bruun i Landsbyen Virkede. Broder Swenson var ogsaa ved Konferencen i København blevet beskikket til at arbejde paa Falster. De delte sig nu i to Grupper; Broder Forsgren tog Broder Bruun med sig, medens Brødrene Dorius og Swenson arbejdede sammen; de besøgte mange Landsbyer paa Falster, medens Ældsterne Forsgren og Bruun udstrakte deres Arbejde til Lolland. De to sidstnævnte Brødre vendte tilbage fra deres første Besøg paa denne Ø, efter at de havde tilbragt en Uge der, i hvilket Tidsrum de havde mange Anledninger til at prædike Evangeliet i det stille. De fire Missionærer tilbragte Søndag den 21. December 1851 sammen i et Møde paa Falster og nød Nadveren som en passende Afslutning. Broder Knud H. Bruun blev ordineret til Ældste ved denne Lejlighed af John E. Forsgren.

Søndag den 23. November brød det fjendtlige Uvejr løs paa Bornholm. Broder Jens Jørgensen, som paa daværende Tidspunkt arbejdede som Missionær der, havde gjort Forberedelser til at afholde et Møde i Broder Jens Peter Didriksens Hjem i Landsbyen Aaker, da Huset blev fyldt med Folk; men saa snart Broder Jørgensen begyndte at tale, blev han afbrudt af de tilstedeværende urolige Elementer og blev Genstand for Vold og Trusler; de lagde Haand paa ham og trak ham udenfor Huset ved Haaret, ødelagde hans Klæder og mishandlede ham paa anden Maade. Ældste Ole Christian Nielsen, som var blevet beskikket til at præsidere over Medlemmerne paa Bornholm, ankom sammen med Broder Jens Jørgensen til Øen den 24. November 1851.

Torsdag den 27. November 1851 blev de to Missionærer (Ole Christian Nielsen og Jens Jørgensen), da de fredeligt spadserede paa Vejen, der førte til Aaker, standset af Voldsmænd, der sagde, at de var sendt ud for at arrestere dem. Disse Mænd, der var bevæbnet med tunge Kæppe, paastod, at Sognets førende Mænd ønskede at tale med »Mormonerne«, men da de kom til det angivne Sted, blev de kun truet med Klø og fik Ordre til at forlade Egnen; det blev endog betydet dem, at deres Liv ikke var sikkert, hvis de igen nogensinde viste sig i Aaker Sogn. Der var mellem 40 og 50 Mennesker til Stede ved den Lejlighed, og Sognefogden lovede kun midlertidig Beskyttelse. Brødrene sagde, at de som fredelige Borgere havde Ret til at færdes paa Landets Veje, men han vilde ikke et Øjeblik høre paa dem; i vred Tone gav han dem Ordre til at forlade Ste-

det, og Brødrene var tvunget til at følge hans Mænd som Fanger. Medens de gik paa Vejen, blev Ældste Nielsen slaaet paa Kinden af en af Voldsmændene og saa slemt medtaget, at Blodet flød. Da de havde naaet Sognegrænsen, fik Brødrene Lov til at gaa, men Voldsmændene, som syntes at fortryde dette, forfulgte dem paany, men indhentede dem ikke. Følgende Frelserens Ord: »Naar de forfølger eder i en By, fly da til en anden«, fortsatte Missionærerne deres Arbejde med usvækket Energi paa andre Egne af Bornholm.

Medens Ældsterne Ole Christian Nielsen og Jens Jørgensen den 2. December 1851 overnattede i Jens Nielsens Hjem (den første Sidste Dages Hellig paa Bornholm) i det lille Fiskerleje Arnager, gjorde Nabofolkene fra det tilstødende Sogn Forsøg paa — da de havde hørt om »Mormon«-Ældsternes Tilstedeværelse — at komme ind i Landsbyen for at overfalde »Mormonerne«. Men saa snart Landsbyens Indbyggere hørte om dette, bevæbnede de sig i Hast med Kæppe, Økser og Jernstænger og drev Voldsmændene ud, »for, sagde de, »Mormonerne lærer os rigtige Principper, og derfor vil vi forsvare dem.« De fleste af dem, der forsvarede Missionærerne hin Dag, annammede snart Evangeliet og emigrerede til Utah. Blandt dem var nu afdøde Didrik Jacobsen Funk (Lund) af Plain City, Mons O. Ipsen, Jens Kofod, Peter Poulsen, Georg K. Riis, Hans Thorsen og andre. Arnager blev i mange Aar Hvilestedet og det naturlige Centrum for de Missionærer, der arbejdede paa Bornholm.

Fra Missionsmarken.

AALBORG: Tirsdag den 15. November havde Kvindelig Hjælpeforening arrangeret en Fællesspisning, hvortil var inviteret 12 af de ældre Søkende i Grenen, desuden deltog 25 af de øvrige af Grenens Medlemmer incl. Missionærerne. Man lagde straks Mærke til det festligt dækkede Bord, som vidnede om en velforberedt Aften. Efter at der var holdt Bøn og Den kvindelige Hjælpeforenings Præsidentinde, Margrethe Sørensen havde budt velkommen, nød man den fortræffelige Middag, som blev serveret, og saavel under Spisningen som Resten af Aftenen var der udmærket Underholdning, ledet af Distriktspræsident Henriksen; Sang og Musik, og endvidere fik enhver Lejlighed til at udtale sig. Alle udtrykte deres Glæde over at være til Stede, og Aftenen var i det hele taget vellykket.